

גלעד בונה בתים

רות סמואל טנגהולץ
המאיירת: גפן הורוביץ בן-פורת

בבית אחד ברחוב נחמד גרות שמונה משפחות.
שתי משפחות בקומה כל אחת.
ובבית גם סבתא, גם נכד, ששמו הוא גלעד,
היא בקומה הראשונה
והילד בקומה האחרונה.
יחד עם אבא, אמא, וכל המשפחה.
לפחות פעם בשבוע,
סבתא שומעת טיק טוק של דפיקה.

לפי הקול היא כבר יודעת שזהו! גלעדי בא!
צ'יק צ'ק צ'יק היא פותחת דלת ואומרת:
"שלום", וגם "מה נשמע?"

גם חבוק נותנת לנכד.
אבל לגלעד אין נשיקה
כי נשיקות ודברים כאלה,
הוא שומר לאמא שבקומה האחרונה.
סבתא שואלת, "חבוק, רק מחרי?"
אך גלעדי מסביר כי בשבוע שעבר
נתן גם חבוק וגם נשיקה על הלחי. וזהו,
אין עוד לעת עתה.

השנים יושבים אז ביחד,
לסבתא ספור על נסיד עם צלחת
גם גלעד מספר, והזמן כד עובר,
נחמד להיות ביחד.
כל שבוע המשחק הוא קבוע:
טיק טוק על הדלת,
וסבתא שלום אומרת וגם מספרת.
הכל ממש נפלא.

גלעד בונה בתים

ואז,

פתאום,

פתאום,

גלעד לא בא.

"מה קרה? מה לא בסדר?" סבתא שאלה (כי היא התקשרה)

"אני," אומר גלעד בעצב, "גר למעלה וזה נחמד,

אבל את בקומה למטה ועל ראשי גר כל אחד.

ומה יקרה אם יום בהיר שכן אחד יקפץ חזק,

והוא ישבר את הרצפה ויפל אצלך מן התקרה?

ואם באמת יש כזה מצב, "ממשיך הילד,

"אני אצלך כבר לא רוצה לעשות טוק טוק בדלת.

ומפני שכאן למעלה אין רצפה על התקרה,

אף פעם לא קופצים עלי ובטוח לנו כאן."

"המממ...", אומרת הסבתא בהרהור,

"אתה ממש צודק.

הבנין מנח על תקרתי, ומי יודע? יום אחד בהיר

גלעד יושב ליד השלחן

עם פרוסת עוגה ואולי תפוח

ופתאום מתחיל הבלגן:

בום! יהיה רעש די מפחיד

והשכנים כלם ביחד, בקבוצה,

ולא, ולא דרך הדלת,

הם נופלים מן התקרה,

ישר אל תוף החגיגה של סבתא וגלעד שלה.

הם הורסים את הסלט, שופכים מ'שוקו, שוברים עציץ,

את כל הפסאות הופכים

והשלחן של השכן נוחת ליד המטאטא.

סבתא כועסת, ובצדק,

כי בדיוק סימה לעשות קצת סדר

כל הבית לתפארת

וגלעד דפק בדלת.

ועכשו, שכנים, שכנים

